

Det, der er det gode ved forslaget, og grunden til, at Fremskridtspartiet alligevel stemmer for det, er netop, som der blev sagt, at der lægges op til, at man laver en langt større forebyggende indsats, så vi undgår, at der overhovedet er nogen, der render ind i den situation, at de kommer til at begå kriminalitet. Det synes vi i Fremskridtspartiet er godt, og det er selvfølgelig det, vi skal gøre.

Derfor støtter vi også det forslag, der ligger fra socialministeren, men vi kan undre os over, at det er justitsministeren, som er fagminister på dette forslag, for det har ikke meget med det justitsministerielle område at gøre.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal sige til hr. Tom Behnke, som mener, at lovforslag nr. L 145 er blevet udvandet, at som det vil være kendt for ordførerne og måske også for alle andre her i salen, er der ikke stillet nogen ændringsforslag til lovforslaget, så lovforslaget er, som det også var ved førstebehandlingen.

Som Fremskridtspartiets ordfører vil vide, lægges der her op til straffeskærpelse for det at bære kniv og slagvåben på offentligt sted med klækkelige bødeforhøjelser og indførelse af muligheden for 14 dages hæfte i tredjegangstilfælde.

Der er også en skærpelse af straffebestemmelserne i straffelovens §§ 245 og 246, altså vedrørende de voldssager, som i dag karakteriseres som grove voldssager. Her er der en klar straffeskærpelse, og den er stadig væk den samme som det, der hele tiden har været sagt, helt tilbage fra statsministerens nytårstale: at regeringen i disse heldigvis meget få bestialske voldstilfælde – også af hensyn til retsbevidstheden i samfundet – går efter at sende et meget klart og entydigt signal om, at det ikke er acceptabelt, og at der skal siges fra, og at det skal ske gennem en straffeskærpelse.

Undervejs har der med baggrund i henvendelsen fra Dommerforeningen været drøftelser i Folketingets Retsudvalg om, hvorvidt der vil være en afsmittende virkning – en glidende overgang nedad, som Dommerforeningen kalder det – til de tilfælde, hvor der i dag idømmes en straf på omkring 1 år, lige under 1 år eller lige over 1 år, en glidende overgang til denne skærpelse til 1 års fængsel.

Dér har jeg tilkendegivet over for Retsudvalget, at det er selvkært, at dommerne lægger de forhold, der gør sig gældende i de konkrete til-

fælde, til grund for strafudmålingen i de enkelte sager.

Men det er til gengæld lige så klart, at i de få meget bestialske tilfælde, som har en meget stor betydning for retsbevidstheden i samfundet, vil der være tale om en straffeskærpelse, og dér har Dommerforeningen i sit høringssvar i øvrigt også meddelt, at det selvfølgelig vil have en afsmittende virkning på de konkrete domfældelser, der finder sted ved domstolene.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne sige til fru Anne Baastrup, der efterlyste de nærmere retningslinjer for de tilbud, der skal gives til særlig voldelige unge, der ellers risikerer at komme i fængsel, at de retningslinjer, vi arbejder efter i Socialministeriet, i høj grad er i overensstemmelse med de retningslinjer, fru Anne Baastrup skitserede.

Det er jo sådan, at der i Socialministeriet er nedsat en arbejdsgruppe, hvori – ud over Amsrådsforeningen, som disse tilbud jo hører under – Socialpædagogernes Landsforbund og Kriminalforsorgen samt en række eksperter, som har beskæftiget sig med disse unge, også deltager.

Og nogle af de retningslinjer, der bliver arbejdet efter, er, at der netop ikke må være tale om en enkelt stor institution, men at der er brug for at få disse unge mennesker placeret forskellige steder i landet. Hvor mange der bliver tale om, kan jeg dog ikke sige noget om endnu, men der er i hvert fald fuldstændig enighed i arbejdsgruppen om, at der ikke skal være tale om én institution, og der er også enighed om, at der er brug for nogle tidsbegrænsninger med hensyn til, hvor længe de kan sidde i en af disse institutioner eller et af disse steder – alt efter hvordan det nu vil blive defineret.

Når udvalget har den holdning, skyldes det bl.a., at man har haft en ret tæt kontakt med Sverige, hvor der er dårlige erfaringer med tidsubestemte straffe i nogle mastodontagtige institutioner – det har der også været debat om i pressen på det seneste – og at både embedsmænd fra det svenske socialministerium og nogle af de mennesker, der i Sverige arbejder med de unge, har været i Danmark, og at de faktisk, da de hørte om de retningslinjer, vi arbejder efter, sagde: Gid det var på samme måde i Sverige!

Så jeg tror, jeg kan forsikre om, at det er de retningslinjer, vi skal arbejde efter, og jeg vil i øvrigt løbende holde Socialudvalget orienteret om det videre arbejde.